

Pojasnilo

Čeprav je res, kot pravi Andrej Pleterski, da sem “izstopil iz diskusijskega vlaka” – ker pač ne vozi nikamor in je vsako sedenje na njem izguba časa, še posebej, ker ima eden od potnikov fiksno idejo, da ga bo popeljal v čudežno deželo Liburnijo – pa sem bralcem dolžan naslednje pojasnilo.

Moja obtožba, da je Andrej Pleterski priredil vir svoji interpretaciji in ki sem jo v ustnem pogovoru z njim tudi umaknil (s priznanjem, da sem se zmotil, kot to navaja tudi Pleterski na koncu prispevka *Vozi me vlak* v daljave v tej številki ZČ), se nanaša edino in izključno na njegovo interpretacijo toponima *Glanegg*. Takole pišem v ZČ 51 (1997) str. 111: “Pri tem bi dodal še to, da je Pleterskemu primerjava Burkhardove terminologije s poznejšo Janeza Vetrinjskega očitno sporna, ni mu pa npr. sporno prirediti vir svoji interpretaciji (povsem nedvoumni in doslej v historiografiji tudi nesporni *Glanegg* obeh vrinkov Švabskega ogledala se je moral z vratolomno akrobacijo spremeniti v *Tanzenberg/Plešivec*, ker pač to ustreza njegovi interpretaciji, da je knežji kamen stal na mestu, kjer sedaj stoji vojvodski stol)”. Andrej Pleterski res ni priredil vira svoji interpretaciji, zato pa ga je interpretiral tako, da je dobil iz njega tisto, kar je želel oziroma kar je potreboval! Zato se seveda ni odločil za po vseh kriterijih najbolj verjetno in edino resno možnost, da je *Glanegg* iz obeh vrinkov identičen z današnjim *Glaneggom*, ki se s tem imenom (*Glanek*) omenja že okrog 1150, ampak se je odločil za slabšo možnost, brez ene same stvarne podlage v virih, da bi se vrh, ki se že 1247 omenja kot *Tanzenberg*, “lahko imenoval *Glanegg*”. Primer lepo ilustrira način njegovega dela, s katerim je možno iz zgodovinskih virov izcediti prav vse, kar se želi ali rabi – ne glede na to ali gre za *Conversio Bagoariorum et Carantanorum* ali pa za zahodni sedež vojvodskega stola, ki ga je s prav antologijsko interpretativno metodo (primerjava z gorami z imenom *Stol*) uspel ne samo datirati v zgodnji srednji vek, ampak ga hkrati še celo umestiti v slovansko kulturno sredino.

Moje priznanje zmote se torej v nobenem primeru ne naša na Liburnijo in druga v polemiki sprožena vprašanja, ki pa jih ne mislim še enkrat načenjati. Še vedno namreč stojim za stavkom, ki sem ga zapisal na koncu svojega prispevka (ZČ 53 (1999) str. 110), s katerim sem “izstopil iz diskusijskega vlaka”, da “prepričani (Andrej Pleterski) ostajajo prepričani, ostali pa si lahko še enkrat preberejo moj tekst (ZČ 57, 1997)”. K temu lahko dodam le to, da moje mnenje o (ne)uspešnosti dokazovanja Andreja Pleterskega, da je “do začetka 9. stoletja ob Karantaniji v vzhodnih Alpah obstajala tudi slovanska kneževina Liburnija” očitno deli tudi ostala znanstvena javnost, ki se je v najnovjšem času ukvarjala s karantansko zgodovino in zaključkov Pleterskega ni sprejela (gl.: Hans-Dietrich Kahl, *Der Millstätter Domitian. Abklopfen einer problematischen Klosterüberlieferung zur Missionierung der Alpendslawen Oberkärntens*, Stuttgart 1999; Paul Gleirscher, *Karantanien. Das slawische Kärnten*, Klagenfurt 2000).

Peter Štih